

[Socialministeren.]

at anbringe plejebørn hos enlige. Disse bestemmelser, som altså findes i selve loven, er minimumskrav, men der er ingen tvivl om, at de er mangelfulde, at de er for svage, og at de i for høj grad går på de rent ydre forhold.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at socialministeriet har ikke haft hjemmel til administrativt at udsende et cirkulære, der kunne skærpe kravene. Vi var bundet af lovens tekst. Men jeg kan heldigvis oplyse, at de fleste børneværn i deres praksis er gået væsentligt videre i deres undersøgelser, end minimumskravene har forudsat.

I den nye børneforsorgslov af 4. juni 1964, der træder i kraft den 1. april 1965, er der taget hensyn til, at vi har fundet de gældende regler for svage. Det er nu bestemt i § 78, som det ærede medlem citerede, at børneværnene i disse sager ikke blot skal påse, at forholdene i plejehjemmet er sundhedsmæssigt forsvarlige, men tillige at de er opdragelsesmæssigt forsvarlige, og at plejeanbringelsen i øvrigt er til barnets tarv. Loven har således i modsætning til den gældende lov fastsat ret strenge generelle betingelser for anbringelse, og samtidig er de mere detaljerede bestemmelser udgået af loven. Det siges i bemærkningerne til § 78 i det daværende lovforslag, at der administrativt skal fastsættes nærmere regler om betingelserne for at få plejetilladelse. Derfor kan jeg sige, at der inden den 1. april vil blive udsendt et cirkulære herom til børneværnene, et cirkulære, der vil bygge på lovens nye forudsætninger, hvorved større sikkerhed skulle kunne blive resultatet.

Jeg tror ikke — desværre — at fejltagelser helt vil kunne undgås, men jeg håber gennem de nye regler at kunne bidrage til at sikre, at plejetilladelse ikke meddeles, før der er foretaget de undersøgelser, der er fornødne for en samlet bedømmelse af plejehjemsforældrenes og barnets forhold. Vi må gøre, hvad vi kan for at sikre de børn, som på grund af forholdene må gives i andres varetægt.

Søren Andersen: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg håber, at rejsningen af spørgsmålet skal medvirke til at skabe større tryk på dette område; det tror

jeg at offentligheden og ikke mindst de hjem, der skal have deres børn i pleje, vil være interesseret i.

Jeg er noget overrasket over, at ministeren svarer, at man ikke har haft hjemmel til at udsende et cirkulære. Loven har jo været fremme til revision gentagne gange — så vidt jeg husker, i 1958 og i hvert tilfælde i 1961; der havde da været lejlighed til at sikre sig en sådan udformning af loven, at man kunne udsende cirkulære og vejlede på et så betydningsfuldt område. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om det ikke er noget usædvanligt, at man ikke vejleder på et så betydningsfuldt lovområde som det nævnte, og at der i det hele taget ikke er skabt lovhjemmel for, at man kunne gøre det.

Socialministeren (Bundvad): Det ærede medlem spørger, om det ikke er usædvanligt, at man ikke har udsendt vejledende cirkulære. Princippet er jo det, at når folkettingen har udformet paragrafferne, så kravene deri er udtømmende, kan ministeriet ikke ændre dem ved cirkulære. Derfor er den nye lov bygget således op, at paragraffen giver generelle bestemmelser, men at man ved cirkulære kan udbygge bestemmelserne, og man kan endog, hvis udviklingen af en eller anden grund skulle tage en gal retning, ved et ændret cirkulære rette skæve forhold op.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bækgaard* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren drage omsorg for, at unge håndværkere efter endt militærtjeneste kan få økonomisk støtte til fagskoleuddannelse?“

Bækgaard: En af årsagerne til, at jeg rejser spørgsmålet om unge håndværkeres økonomiske vilkår for videreuddannelse efter endt militærtjeneste, er den, at en ung tømrersvend, som blev færdig med en 16 måneders militæruddannelse i august 1964, i september spurgte mig, om han kunne få understøttelse til et ophold på en håndværkerhøjskole i lighed med de af hans soldaterkammerater, der ønskede ophold på en folkehøjskole eller en landbrugsskole. Uden at kende sagen nærmere